

— Да се върне ли? .. мина му бързо прѣзь ума... той погледна назадъ... лежишката ще се търколи запазенъ чакъ долу... .

— Братътъ, който е недалечъ отъ тукъ? .. Какъ ще се върна безъ него дома? .. Ами, ако го плѣнятъ французитѣ живъ и въ гнѣва за понесенитѣ жертви го погубятъ мъченически? ..

При тая мисль той усѣти въ дива ярость да се обтегатъ и заякватъ мускулитѣ му... Въздъхна тежко и отново се вдигна и пакъ полази.

Като че ли смъртна опасность нѣмаше за него, като че ли желѣзнитѣ съканія него не търсѣха вече... .

Ротниятъ като парализиранъ се изправи задъ една скала и слѣдеше всѣко Иваново движение. Тоя се мъчеше да познае прѣжното си мѣсто и се бѣ обърналъ тѣй, че свлеклата се прѣвръзка отъ гърдитѣ му даваше отъ далеко да се види малката раничка, съ петно потекло надолу, засъхнала кръвъ.

Чорба за войницѣтъ.

— Поне нашитѣ да не стрѣляха, бърже хрумна на поручика и трѣскаво подаде ракетъ, два, колкото имаше — знакъ да прѣстанатъ. Но късно.

Иванъ позна мѣстото, гдѣто стояха съ братъ си, погледна бѣгло къмъ главнитѣ ни позиции, като че ли имъ се молѣше да го пощадятъ, прѣкръсти се, изправи се и припна ннпрѣдъ... .